

The progressive economic and social transformations experienced during this end of century period have evidenced the need to set in motion a parallel process of redefinition within the discipline in accordance with those new scales of work undertaken today by the profession, especially attentive to the emergence of new realities, in a metropolitan environment, destined to site large-scale amenities away from the city centre, from the crowded historical fabric, in rings close to territorial communication routes and still open to operations that owe much to the new mass culture. The idea of the city as an essentially figurative reference, as the sum of "characters" adjusted to ordered compositions, today has given place to another, more random and untamed conception, centered on the expansion of those territories yet to be "colonised". The new city will be constructed thus, on the basis of the forcefulness and neutrality of the large systems that structure it (channels, highways and thoroughfares, communication networks, geographical layouts) or of the variation and accumulation of those large constructions that stimulate its growth, rather than on the basis of the traditional desire for evocative and figurative qualities in its buildings.

Large-scale constructions appear which, like in a paradoxical game of reflections, tend to be conceived with patterns of action similar to those which propitiated them: urban micro structures which make metaphorical reference to urban development processes themselves and which if in the case of more "orthodox" typologies seem occasionally to yearn for a dialogue with an absent context in other cases they readily accept their peculiar, almost infrastructural condition. Macro-buildings conceived simply as horizontal growth generators, constrained but theoretically unlimited; schematic networks in which interstitial voids and filled-in areas form an architecture whose laws are no longer those of unitary composition but those of the variable and almost random materialisation of divers, autonomous and not necessarily foreseeable functional factors.

Les progressives transformacions econòmiques i socials experimentades durant aquest final de segle han posat en evidència la necessitat d'impulsar un procés paral·lel de redefinició en la disciplina, d'acord amb les noves escales de treball abordades actualment per la professió. Escales atentes a l'emergència d'unes noves realitats d'àmbit metropolità i destinades a articular la disposició dels grans equipaments lluny del centre, en anells expectants propers a les vies de comunicació territorial i encara permeables a operacions deutes de la nova cultura de masses.

Actualment, la idea de la ciutat com a referència essencialment figurativa, com a suma de "caràcters" ajustats a composicions ordenades, deixa pas a una altra concepció, més aleatòria i salvatge, centrada en l'expansió dels territoris per "colonitzar". D'aquesta manera, més que no pas des del tradicional afany evocador i figuratiu de l'edificació que l'omple, la nova ciutat es construiria des del caràcter contundent dels grans sistemes que l'estructuren (canals de fluids, vies territorials, xarxes de comunicació, traces geogràfiques) o des de la variació i l'acumulació de les grans construccions que n'impulsen el creixement.

Aquestes construccions de grans dimensions, al seu torn, i com en un joc de reflexos paradoxal, es tendeixen a concebre amb pautes d'acció semblants a les que les van propiciar: microestructures urbanes que remetrien metafòricament als processos urbans de desenvolupament, i que, si en els casos de tipologia més "ortodoxa" de vegades semblen enyorar el diàleg amb un context absent, en altres assumeixen la seva particular condició quasi infraestructural; macroedificis concebuts com traçats horitzontals de creixement, delimitats però teòricament il·limitats; xarxes esquemàtiques en què els buits i els plens intersticials formalitzen una arquitectura les lleis de la qual ja no serien les de la composició unitària, sinó les de la concreció variable i quasi aleatòria dels factors funcionals diversos, autònoms i no necessàriament previsibles que la demanden.